

РЕШЕНИЕ

№ 22

гр. София, 02.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав, в
публично заседание на 03.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Камелия Миладинова, като разгледа дело номер **3412** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.107, ал.2 от Закона за автомобилните превози (ЗАП) във вр. с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на [фирма] срещу заповед № РД-14-29-364 от 07.03.2011г. на началник областен отдел „Контролна дейност – Държавна автомобилна инспекция“ при Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ (И.). Ответникът намира жалбата недопустима, а по съществото ѝ – неоснователна. Заинтересованата страна (ЗС) [фирма] не изразява становище по жалбата.

След като обсъди доводите на страните и представените доказателства, и като взе предвид определение № 10125/10.07.2012г. по адм д. № 7790/2012г. на Върховния административен съд, VII отделение, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения срок от лице, което има правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, тя е и основателна.

Дружеството - жалбоподател притежава лиценз № 0771/09.06.2010г. за международен автомобилен превоз на пътници срещу заплащане, валиден до 09.06.2012г. Същото дружество използва за дейността си автобус, марка „Ф. крафтер“, с регистрационен [рег.номер на МПС] , собственост на ЗС. Автобусът е предмет на договор за финансов лизинг между ЗС и жалбоподателя, с № 01302/06.07.2007г. На 02.06.2010г. между дружеството и група пътуващи жители на [населено място], представлявани от И. В. Е., кмет на кметство Л., бил сключен договор за специализиран превоз. С този договор

превозвачът се задължил да извършва специализиран превоз на пътници от [населено място] до [населено място] по даденото му разписание.

На 07.03.2011г. при извършена от контролните органи проверка било констатирано, че Ж. М. извършва обществен превоз на пътници с автобус, марка „Ф. крафтер“, с регистрационен [рег.номер на МПС], по автобусна линия под формата на случаен превоз. За констатираното бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 18478/07.03.2011г., връчен на водача на автобуса – Ж. М..

Въз основа на този АУАН началникът на областен отдел „Контролна дейност – ДАИ“, [населено място] издал процесната заповед. С последната на основание чл. 106а, ал. 1, т. 3, б. „б“ ЗАП била наложена принудителна административна мярка (ПAM) – временно спиране от движение на описания по-горе автобус, чрез сваляне на предната табела с регистрационен номер и отнемането ѝ заедно с документа, удостоверяващ регистрацията на превозното средство и документите, свързани с превоза, до заплащане на парична гаранция или наложената с наказателно постановление глоба.

Жалбоподателят оспорил заповедта по административен ред; горестоящият административен орган – изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, отхвърлил оспорването.

По делото са изслушани показанията на двама свидетели – очевидци на проверката, извършена на 07.03.2011г. Съдът възприема тези показания като обективни, безпротиворечиви помежду си и съответни на останалите обстоятелства по делото. Установява се от тези показания, че двамата свидетели пътуват с предварително заплатени карти за пътуване в период от един месец; линията е редовна, като колите пътуват през половин час между П. и С.. Първият свидетел не дава сведения за началната спирка на линията, а вторият заявява, че не знае да има зад автогарата в П. начална спирка и не се е качвал от такава.

Съгласно Указ № 100/27.03.1998 г. за административно-териториална промяна на границите на общините Б. и П., Софийска област, [населено място] е в границите на [община]. Не се установява от представения договор, дали маршрутът [населено място] – [населено място] включва и други спирки, в т. ч. [населено място]. Съгласно приложения в преписката пътен лист от 07.03.2011г., изпълняваният маршрут от 16,10 часа е [населено място] – [населено място]. Посоката на движение не съответства времево на констатациите, изложени в АУАН. Доколкото обаче последният не се ползва с презумптивна доказателствена сила, а за достоверността на отразените в него факти не са ангажирани други доказателства, съдът в настоящия състав приема, че не е доказано фактическото основание за издаването на процесната заповед – а именно, извършването на случаен превоз. Такова действие е основание за прилагане на ПAM на основание чл. 106а, ал. 1, т. 3, б. „б“ ЗАП, в приложимата му предходна редакция (преди изменението от ДВ бр.99/2012г.). За пълнота на изложението е необходимо да се посочи и, че съставеният АУАН, послужил като единствено доказателство за административния орган да постанови ПAM, не е срещу дружеството, няма данни да му е връчван, а процесната заповед е издадена и на самата дата на проверката – т. е., при всички случаи преди изтичане на тридневния срок за възражения по АУАН. Този срок е предвиден, за да бъде осигурена възможността на засегнатото лице на свой ред да ангажира доказателства в административнонаказателното производство и по този начин да бъде гарантирано както неговото право на защита, така и изясняване на релевантните обстоятелства в пълнота, а впоследствие – възможността на съда да упражни контрол за законосъобразност в случай, че бъде сезиран с жалба.

Аналогично, в производството по издаване на индивидуален административен акт органът има задълженията по чл.34-35 АПК, които имат същите цели. Тези задължения не са изпълнени, а и в производството пред съда административният орган не е установил фактическите основания, посочени в оспорения акт, което е в негова тежест съгласно чл.170, ал.1 АПК и което му е указано с определение № 5246/27.09.2011г. по делото.

Предвид изложеното и като прецени оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, съобразно представената заповед № РД-01-736/19.12.2009г. на изпълнителния директор на И. и в установената форма; при това обаче допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в резултат на което процесната заповед е в противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед изхода на делото следва да бъде уважено направеното в жалбата искане за възстановяване на разноските. Установява се общ размер на последните: 78,10 лв. (седемдесет и осем лева и десет стотинки), от които общо 75 лв. държавни такси, 3 лв. банкова такса и 0,10лв. такса препис. Сумата следва да бъде възстановена от И., предвид чл.2, ал.3 ЗАП.

Предвид изложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № РД-14-29-364/07.03.2011г. на началник областен отдел „Контролна дейност – Държавна автомобилна инспекция“ при Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ да заплати на [фирма], с ЕИК[ЕИК], сумата 78,10 лв. (седемдесет и осем лева и десет стотинки) – разноски по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: